

Komar in muha plešeta,
de strop in sišo treseta.
Narodna

Komar pa prūme ze polājnu,
pa udari muho pod kolājnu.
Staritog

Poslali so po padarja.
Po staroga Jurja Žnablarja.
Rudi Gasperin

IVAN LEGAT:

Mati.

dprl je lahko svoje velike, nedolžne oči . . .

Ob postelji je slonela njegova mamica. Polno boleti in polno skrbi je bilo v njenih očeh, ki so počivale tako ljubezni polno na bolnem sinčku.

Sedela je ob postelji noč in dan, in dolge, neprečute noči so začrtale svoje sledi na njenem licu, ki je bledelo in lahko upadalo.

Oglasili so se zunaj koraki. Mamica se je napol stresla. Pogledala je boječe proti vratom.

V sobo je stopil zdravnik, nemo je pozdravil in stopil k postelji otroka.

Potipal mu je žilo. Silno mu je utripala. Vročica, ki je trajala že četrti dan, ni nič popustila . . .

Zdravnik je molčal in z resnim obrazom zrl predse.

Ves čas so bile v njega uprte oči mamice. Hotela je brati iz njegovega obraza, če je še kaj upanja.

Zastajala ji je sapa, ko je videla njegove resne, mračne poteze, čutila je jasno, da ne more ničesar pričakovati. Vendar — ločiti se od svojega sinčka — edinega, ki ga tako močno ljubi?! Da ne bi čula nikdar več njegovega veselega, razposajenega smeha?! — Da ne bi nikdar več hodila z njim na poljane, ši ne in cvetoče, polne pomladanskega solnca?!

In vstajala ji je v duši slika za sliko iz preteklih krasnih dni, ki jih je preživela s svojim sinčkom. In sedaj naj bi se vse to končalo? Končalo za vedno?

Nepopisna toga jo je objela. Zmračilo se ji je za hip pred očmi, in omahnila je lahko na posteljo. — Solze so ji zalile oči, vendar plakala ni, ni ji bilo mogoče. — —

Zdravnik je pristopil bliže k materi. Njegovo obličje je bilo resno in blede, vendar se je videlo jasno, da komaj obvlada svoja čustva.

Rad bi rekel ženi le eno besedo upanja. — Sam je imel doma ženo, otroke, rodovino. Zato je poznal vso materino veliko bol. A pomagati mu ni bilo mogoče. — Vedel je jasno, da je to zadnji dan otrokov.

Položil je sočutno roko na njeno ramo.

„Ne obupavajte preveč! Moralo je pač tako priti. Saj se mu bo morda boljše godilo tam.“

Pokazal je z roko proti nebu. Glas se mu je tresel . . . Sam ni veroval v svoje besede, le izrekel jih je, ker je čutil, da mora nekaj reči.

In odšel je zopet, resen in mračen kot je prišel.

Mamica ni vedela nič, kje je, čutila ni ničesar, ležala je nepremično.

Za hip jo je ostavila zavest, in nje misli so zablodile v drug svet, lep in svetel, poln pomladanskega solnca.

In hodila je po tem svetu sama s svojim sinčkom. Na levi in desni so bile livade, polne zelenja in pisanih cvetic. In stala so ob strani drevesa, vsa v cvetju. — In kaka čudovita godba je prihajala od tega cvetja in prostranega zelenja! Vse, kamor je seglo nje oko, vse je bilo prenapolnjeno s sladkim, opojnim življenjem.

In njen sinček, bosonog in gologlav, ves kipeč življenja, je skakal po cvetočih livadah, in ona sama, njegova mamica, je začutila v sebi zopet nekdanje dni, sama sebi se je zazdela otrok in letala in poigravala se je z njim po livadi.

Začula je krik . . . In v omotici se ji je zazdela, da se je dvignila iz zelenja velika kača. Oči so ji žarele, in ostudno se je režalo njeno žrelo. Naravnost otroku se je bližala. In sinček je poklical mamico na pomoč . . .

Z vso silo je zakričala mamica in planila kvišku — in tedaj se je zavedla. . . .

Pred njo je ležalo dete, blede in nemo. Ozrla se je nanje s trpečim pogledom, a vendar še upajočim. Očesca deteta so bila odprta široko, in zazdela se ji je, da jo gleda kot bi hotelo vprašati:

„Mamica, kdaj pojdeva med cvetice tja ven, kjer sije solnce, kjer vlada pomlad? — Glej, tukaj je tako mračno in tesno.“

In nagnila se je nad sina in s svojimi ustnicami se dotaknila njegovih. Vrglo jo je nekaj nazaj, mraz ji je prešinil ude. Topo je zrla v sinovo obličje. — Njegove ustnice so bile hladne kot led . . .

In prijela je otroka, ga dvignila kvišku in z vso silo pritisnila nase.

„Malček, dragi moj malček, čuj me, tvoja dobra mamica te kliče. Zakaj hočeš odtod? Zakaj? Glej, mamica te ima tako rada in brez tebe ne more živeti.“

Zaman! Malček je ni več čul. Njegova dušica se je že poslovila od mamice — za vedno!

